

der nærmere angivne Maade, skal beskattes saaledes, at Skatten skal udredes med det halve Beløb af hvad der ellers under almindelige Forhold vilde være at udrede af denne Indtægt, og naar Indtægten f. Ex. er 400 Rd., og man antager, at der skal svares 2 pCt. i Indkomstskat, saa skal der svares 2 Rd. i Skat af en almindelig Skatteyder i Hovedstaden, men i det Tilfælde, der omhandles i Slutningen af § 6, skal der altsaa kun svares 1 Rd. i Skat. Naar man derimod vedtager Forslaget under Nr. 8, saa vil en saadan Beboer aldeles ikke komme til at svare nogen Skat, hverken naar han har 400, 500 el. 600 Rd. Indtægt, ja, selv naar han har en Indtægt af 700 Rd., vil han ikke komme til at svare Skat. . . . Nei, jeg maa rigtignok bede om Undskyldning (Ordføreren: Det var en Feiltagelse!). Ja, jeg troer rigtignok, det var en Feiltagelse, som jeg beder om Undskyldning for.

Der var imidlertid en virkelig Misforstaaelse, som den ærede Ordfører gjorde sig skyldig i, det var angaaende Forslaget om en Tilføining til § 21, som jeg har været med at stille. Han gjorde derved den Bemærkning, at han havde opfattet dette Forslag, som om det var vor Hensigt, at den, der engang havde haft en vis Skatteindtægt, som medførte Valgret, skulde, selv om hans Skatteindtægt blev æqval Nul, beholde denne Ret; men det er en reen Misforstaaelse. Den ærede Minister har i sit Foredrag tydelig udviklet den rette Forstaaelse af dette Forslag, som er den, at naar en Skatteindtægt i et Aar har medført Valgret, saa skal Vedkommende, selv om det Procentbeløb, hvormed Indkomstskatten bliver udskrevet, blev noget forandret, dog, forsaavidt han fremtidig maatte beholde denne Skatteindtægt, ogsaa fremtidig beholde denne Valgret. Det glæder mig at høre, at den høitærede Minister ikke har Noget imod at gaae ind paa dette Forslag; han fandt kun Uklarhed i Resolutionen, idet han meente, det kunde være tvivlsomt, om der taltes om en Skatteindtægt i Almindelighed eller om en Skatteindtægt med Hensyn til den enkelte Skatteyder, men jeg troer ikke, at der er nogen saadan Tvetydighed

i Udtrykkene. Der kan jo ikke være Tale om Andet end om en Skatteindtægt med Hensyn til den enkelte Skatteyder, og det er fuldkommen klart, at man kun tilsigter, hvad jeg har udhævet, at en Skatteindtægt, der engang har medført Valgret, og som fremtidig beholdes af vedkommende Skatteyder, ogsaa fremdeles vil medføre en saadan Valgret. Da jeg anseer dette for en meget vigtig Bestemmelse, idet jeg i og for sig selv anseer det for meget ønskeligt, at den, der engang ved sin Skatteindtægt har faaet Valgret, ikke mister denne, forsaavidt han fremdeles beholder denne Skatteindtægt, saa skal jeg paa det Indtændigste opfordre Thinget til at stemme for dette Forslag.

Kraiberg: Thingets ærede Medlemmer ville erindre, at der til anden Behandling af nærværende Lovudkast var stillet en Række Forslag med Hensyn til den Scala, efter hvilken Indkomstskatten bliver at beregne. Den Scala, der blev vedtagen, og som nu har sin Plads i Lovudkastet, er efter min Mening den uhelbigste af dem alle. Vel er det blevet sagt, blandt Andre af den høitærede Minister, at 1200 Rd's. Mændene sidde paa en grøn Green; men jeg mener dog, at dette gjælder i endnu høiere Grad om de Personer, der have en endnu større Indtægt, hvilke imidlertid efter denne Scala ikke blive rammiede i Forhold til deres forrige Skatteevne, medens derimod Skatten vil komme til at hvile trykkende paa de Personer, der have hvad jeg kalder en Middelindtægt. Naar jeg imidlertid ikke har stillet Forslag om en Forandring i saa Henseende, saa er Grunden der til den, at Udvalget ikke kunde enes om en Scala; man frygtede for, at der kun vilde afstedkommes Forvirring ved atter at opstille en Mængde Forslag, og jeg meente derfor, at der kun var lidet Haab om, at en Endring, der var foreslaet af et enkelt Medlem, vilde kunne gaae igjennem ved tredje Behandling. Hertil kommer, at det hele Spørgsmaal om Skattescalaen er af en saadan Beskaffenhed, at det først lader sig tilfredsstillende løse, naar Systemet har virket i nogen Tid, og Erfaringen altsaa har givet de Oplysninger, som den alene er istand til at give. Jeg beroliger mig derfor ved den Forvisning, at Loven, saaledes som den